

derefter en langtrukken, skiftevis pibende og skrigende Lyd. Det var Abelone, der var henne at hente Vand ved Posten.

Han laa stille og smilte hen for sig ... Han hvilede rolig i Følelsen af, at han lykkelig havde frelst sig ud af den Fristelse, hvori Abelones Skikkelse en Tid havde sat ham. Det havde langt fra været let for ham at give Afkald paa hende, skønt hun var en Pige ganske uden Midler. Men han havde klarlig indset, at om han gav efter for sin Svaghed, vilde han rimeligvis aldrig naa ud over sin forsmædelige Stilling som „Gaardskarlen Niels“. Han maatte være fri og uafhængig eller i hvert Fald gøre et ganske andet Gifte, om han skulde naa det Maal, han havde sat sig: at gøre Navnet N. Damgaard berømt over det hele Land. Og han havde i Forvejen Hindringer nok at overvinde. Havde han f. Eks. ikke heddet Niels, men derimod noget som Fritjof eller Arne eller Bjørnstjerne, vilde Navnet sikkert anderledes let have indprentet sig i Folks Hukommelse.

Han kunde blive ganske kold af Angst, naar han nu tænkte paa, hvor ofte det havde været lige ved at gaa galt med Abelone. Men nu havde han endelig ganske vundet Sejr over sig selv. Han var bleven blind for de anglende Øjekast, hun